

Inleiding

‘Wat gaan we aanstaande zomervakantie eens doen?’ vroeg ik toen de stilte het van ons gesprek leek te gaan winnen.

‘Weet ik niet,’ antwoordde Lisa met volle mond. Voor ons op de tafel stond een grote houten plank met onder andere bakjes tortilla, olijven, schattige kleine inktvisringetjes en iets wat door de serveerster glimlachend ‘caracoles’ werden genoemd. Een half uurtje eerder hadden we in een dolle bui besloten voor de ‘verrassingsplank’ te gaan omdat we zelf heel erg vonden dat we in een nieuwe fase waren beland waarin we heel erg veel aan heel erg nieuwe smaken toe waren. Toen we erachter kwamen hoe dat Spaanse caracoles vertaald moest worden, ging een hevige schok door ons beider lijven. In het midden van de grote plank stond een schattig bakje waarin een bergje slakkenhuisjes met inhoud lag. ‘Eet smakelijk,’ durfde dat meisje er verdomme ook nog aan toe te voegen. Noch Lisa noch ik had het aangedurfd het eerste waarschijnlijk doelloos gestorven beestje te nuttigen.

‘We kunnen natuurlijk weer zo’n huisje huren,’ zei ik, doelend op de voorgaande twee jaren waarin we onszelf volledig in de watten hadden laten leggen in een vip-chalet in steeds een ander vakantiepark.

‘Kost te veel monnies,’ antwoordde Lisa, waarbij ze plots met haar wijs- en middelvinger een stoere jongensbeweging trachtte te maken. Tot mijn spijt moest ik constateren dat die poging hopeloos was mislukt. Gelukkig merkte ze dat zelf niet veel later ook op, waarna we ons gesprek weer konden voortzetten.

‘Kamperen?’ opperden we ongeveer tegelijkertijd – en net zo in koor schudden we ons hoofd. De nadelen van kamperen kwamen elk jaar rond deze tijd voorbij. Moraal van die opsomming: kamperen is kut. Lisa keek naar de caracoles.

‘Stedentrip dan?’ vroeg ik een rustig minuutje later. Ook daar voelden we bij nader inzien echter allebei weinig voor. Geen zin om veel in het vliegtuig of in de auto te zitten, te duur, te toeristisch, allemaal termen. De stilte trad weer in. De tafel naast ons kreeg dezelfde tapasplank. Een jong meisje begon daar onbedaarlijk te krijsen.

De blijkbaar toch non-fictionele goddelijke Voorzienigheid hielp ons een drankje later op weg met een vernuftige ingeving.

‘Wat dacht je van een stedentrip binnen de landsgrenzen van ons heerlijke Holland?’ vroeg ik uit het niets, waarbij de plots opdoemende nationalistische alliteratie me verre van onberoerd liet.

‘Ja!’ riep Lisa. Voor het eerst die avond bleek ze in staat de focus van het eten op haar Mediterraans versierde bord echt naar mij te verplaatsen. Alle door ons eerder genoemde nadelen kwamen zo goed als volledig te vervallen. Lisa vulde het plan aan met het geniale idee (al zei ze het zelf) om dan alle twaalf provincies plus de Waddeneilanden aan te doen. Omdat het waarschijnlijk voor een onoverkomelijke burn-out zou zorgen wanneer we al die tripjes binnen zes weken zomervakantie zouden plannen, spraken we af onszelf één jaar de tijd te geven om dit project tot een bevredigend einde te brengen. In plaats van met overmatig veel foto’s besloten we dat ik al onze capriolen op schrift vast zou leggen.

'En om die afspraak te bezegelen vreten we nu allebei zo'n ding,' riep ik enthousiast, terwijl ik blij hoofdknikken naar het bakje slakken maakte. Alhoewel mijn toekomstig echtgenote dat aangaande wat minder geestdrift bleek te kennen, legden we die avond toch de basis voor een rondje Nederland - met een verrassend appetijtelijke Spaanse slak in onze monden.